

en ganske speciel »sagkundskab«, som kun er de meget få beskåren.

Under disse forhold er det nødvendigt, at folketetinget snarest gennemtænker, hvordan dansk lovgivning skal indrettes for i det omfang, det overhovedet er os muligt, at begrænse de rædsler, som hundredvis af uskyldige danske familier må befrygtes at komme ud for. Ude i befolkningen vil der nok være mange, der i væmmelse og afsky vil ønske at skubbe den alvorlige problemstilling fra sig, men folketingets opgave må være så seriøst og så forstandigt som muligt at få afklaret sin holdning efter samvittighedsfuld overvejelse på et tidspunkt, hvor befolkningen ikke – som for eksempel i maj 1945 – ligger under for opiskede følelsers tyranni. En nation i ophidselse danner ikke nogen god baggrund for behandling af dødsstrafforslag. Det er derfor vigtigt, at folketetinget nu foretager en omhyggelig behandling af emnet og træffer en afgørelse, som kan holde, også når konkrete terrorhandlinger oppisker følelserne – hvad enten flertallet så efter en omhyggelig overvejelse siger ja eller nej til i visse terroristtilfælde at anvende dødsstraf.

I henhold til grundloven er det ganske klart folketingets ubehagelige pligt at træffe afgørelse af spørgsmålet. Det er da også dagligdags forekommende i folketingsarbejdet at tage stilling til spørgsmål om liv og død. Færdselslove, hospitalsbevillinger, vejanlæg, politilovgivning og meget andet handler om adskilligt flere menneskeliv end nærværende lovforslag, som angår mennesker, der selv ved deres handlinger har sat sig fuldstændig uden for det område, hvor man med særlig styrke kan gøre krav på beskyttelse af sit liv.

Ved beslutningstagningen er det tankevækkende, at terrorisme ikke synes at forekomme i de kommunistiske diktaturstater, som jo gennem generationer har anvendt dødsstraf eller dødsstrafflignende Sibirienlandsforvisninger. Dette peger i retning af, at der over for kriminalitet af denne art kan være samfundsmæssig fornuft i at anvende dødsstraffen. Den er det i al fald mindre afskrækkende at efterligne end de andre elementer fra den Sicherheitspolizei-befolkningsovervågning, som nu udgår fra Bonn til neuropæisering af vores allesammens daglige færden.

Det kan ikke nytte noget blot at forlade sig på, at spørgsmålet må afgøres internationalt. Vel er det rigtigt, at det vil være ønskeligt, om samtlige lande i verden kunne enes om, efter hvilke regler terrorisme skal hindres og igangværende terroraktioner bekæmpes. Imidlertid er en sådan international enighed ikke opnået. Der er ikke udsigt

til, at den bliver opnået, og selv i det omfang, terrorkonventioner bliver indgået, kan vi ikke nøjes med at stole på, at de i opkomne situationer bliver overholdt. Straffedebatten er under alle omstændigheder nødvendig ved siden af diskussionen om udbygning af traktatretten og andre forholdsregler mod terrorisme.

I overvejelserne må selvsagt også indgå en vurdering af, om den typiske terrorists psykologi skulle være en sådan, at en dødsdom over hans kammerater skulle ophidse ham til at foranstalte hævnaktioner mod uskyldige. Forslagsstillernes vurdering er, at terrorister langt snarere vil sætte eget liv på spil i desperate aktioner, hvis de har håb om at befri kammerater, end hvis der blot er tale om en tom hævdemonstration. Der vil jo givetvis være terrorister, som i deres had til det bestående samfund under alle omstændigheder vil iværksætte forfærdelige aktioner mod sagesløse personer, være sig i supermarkeder, på S-togsstationer, idrætspladser eller andre steder, hvor folkemængder samles. Hvis terrorister af denne type lader sig fremprovokere til at iværksætte hævnaktioner i anledning af dødsdomme over kammerater på et tidligere tidspunkt, end de pågældende ellers ville være gået til aktion, må det forventes, at ulykkerne for samfundet bliver mindre og chancen for at fange de pågældende større, end hvis de får bedre tid til kølig forberedelse af deres aktioner. Trusler under en dødsstrafproces om, at en fuldbyrdet dødsdom i sig selv vil udløse aktioner, kan samfundet derfor tage med forholdsvis ro. Det giver også mulighed for at koncentrere samfundsforsvaret omkring bestemte tidspunkter i stedet for over en meget lang tid at skulle holde et skærpet samfundsmæssigt beredskab, som giver dagliglivet præg af at foregå i en belejret fæstning. Det er meningsløst, om nogle håndfulde terrorister skal få held til år efter år således at underminere den demokratiske lykkestat.

Det er derfor forkert at anføre, at dødsstraf vil undergrave demokratiet. Et sådant argument er tilmed overspændt og skrivebordspræget. I hvert tilfælde så længe terrorismen er på det nuværende begynderstade, vil dødsstrafsager jo være uhyre sjældne – og selve dødsstrafmuligheden i Danmark vil gøre dem endnu mere sjældne – således at eksistensen af en dødsstraflov på dette område får lige så ringe betydning for det demokratiske liv og det demokratiske samfunds oprettholdelse som de andre særregler, vi har om dødsstraf i vor lovgivning. Tværtimod frembyder det fare for demokratiet, når man ser på, hvilke alter-